Νεοεποχίτικα μαγειρέματα (πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 4 Μαΐου, 2011

Συζήτηση με αφορμή το 16σέλιδο αφιέρωμα της «Π+13» για τα ΝΑΤΟϊκά βιβλία

Ποικίλες συζητήσεις προκάλεσε το 16σέλιδο αφιέρωμα της «Π+13» για τα ΝΑΤΟϊκά βιβλία που… άλλαξαν τα φώτα της Ιστορίας και όλα όσα γράφτηκαν για την Ελλάδα και τα Βαλκάνια με τα λεφτά των ΗΠΑ και της Γερμανίας. Πολλές οι παρατηρήσεις και τα τηλεφωνήματα για ένα τόσο σημαντικό θέμα. Η εφημερίδα μας, συνεχίζοντας τη συζήτηση για το ζήτημα αυτό, δημοσιεύει σήμερα ένα κείμενο του πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Δ. Μεταλληνού, ομότιμου καθηγητή της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, για τις προσπάθειες να ξαναγραφτεί η Ιστορία, με την υπόμνηση ότι οι σελίδες μας είναι ανοικτές σε κάθε άποψη.

***

Το αίτημα «να ξαναγραφή η Ιστορία» -κυριαρχεί σήμερα σε κύκλους διανοουμένων και πολιτικών και γι’ αυτούς σημαίνει προσφορά, ιδιαίτερα στην εκπαίδευση- μιας κολοβωμένης Ιστορίας για την επίτευξη πολιτικών σκοπιμοτήτων.

1. Το πρόβλημα εμφανίσθηκε πριν από μερικές δεκαετίες, αρχίζοντας με το μάθημα των Θρησκευτικών. Το 1962 ξέσπασε ο μεγάλος πράγματι αγώνας των Φοιτητών της Θεολογίας, Αθηνών-Θεσσαλονίκης, που εκράτησε επί ένα επτάμηνο (27.2-27.9) κλειστές τις δύο Θεολογικές Σχολές, όταν διεπιστώθη η προσπάθεια συρρικνώσεως και μειώσεως του μαθήματος των Θρησκευτικών με τον -κατ’ αρχάς- επιλεκτικό περιορισμό των ωρών διδασκαλίας από δίωρο σε μονόωρο σε κάποιους τύπους

σχολείων. Το πρόσχημα: η ένταξη μας στην Ευρώπη (ΕΟΚ τότε), που εκφραζόταν με την «εκσυγχρονιστική» κορώνα του τότε πρωθυπουργού: «Δεν χρειαζόμαστε θεολόγους, αλλά γεωπόνους και μηχανικούς»! Σ' αυτό τον προβληματισμό ζούμε μέχρι σήμερα.

Σημαντικό όμως είναι ότι η φοιτητική ηγεσία αυτού του αγώνα διαπιστώσαμε ότι δεν ήταν μόνο το μάθημα των θρησκευτικών, που έπρεπε να πέσει θύμα της μανίας του εξευρωπαϊσμού και της παγκοσμιοποίησης, αλλά γρήγορα θα επεκτεινόταν η πολεμική αυτή και στο μάθημα της Ιστορίας και της Γλώσσας μας. Διότι τα τρία αυτά μαθήματα, το καθένα με τον τρόπο του, συνιστούν τα ερμηνευτικά κλειδιά κατανόησης και ερμηνείας του πολιτισμού μας, συμβάλλοντας συνάμα στη διατήρηση της ιστορικής μας συνέχειας και κοινωνικής συνοχής. Αλλ' αυτά τα δύο μεγέθη είναι σήμερα το «κόκκινο πανί» για τους «εκσυγχρονιστές» όλων των παρατάξεων, που προσπαθούν, με την παρουσία τους στο χώρο της εκπαίδευσης, να τα διαστρέψουν μέχρι να τα καταστρέψουν.

Η πορεία αυτή, που οδηγεί σταθερά στη διάλυση του Έθνους μας, μέσα στην επίσης προωθούμενη αντεθνική ιδέα της Νέας Εποχής, μόνον εκ των ένδον μπορεί να έχει αποτελεσματικότητα, και αυτό το έχουν συνειδητοποιήσει όλοι οι εξωτερικοί εχθροί τού Ελληνισμού.

Ο Φαλμεράιερ

Αυτό είχε διατυπώσει τον 19ον αιώνα ο Jakob Philipp Fallmerayer (1790-1861) εκθέτοντας τις «Αναμνήσεις από το Άγιον Όρος και την Θεσσαλονίκη». Κάνοντας λόγο ο Γερμανός ιστορικός για την νοερά ευχή, τον φιλοδυτικό Βαρλαάμ, τον Ησυχασμό του 14ου αι. αλλά και την Αθωνιάδα και τον Ευγένιο Βούλγαρη, που εκτιμά ιδιαίτερα, προχωρεί στην ταύτιση Ελληνισμού και Ορθοδοξίας: «Απ' έξω, ας το θυμούνται αυτό στην Ευρώπη -παρατηρεί- όλες οι επιθέσεις κατά του ελληνικού έθνους, που είναι ταυτόσημο με το ανατολικό χριστιανικό δόγμα, είναι μάταιη προσπάθεια. Ο κίνδυνος μπορεί να είναι μόνον εσωτερικός»! Την εκτίμηση αυτή του Fallmerayer προϋποθέτουν όσα γράφησαν κατά καιρούς από τον Kissinger, τον Χομπσμπάουμ κ.ά. της ίδιας νοοτροπίας, όπως οι συνεργαζόμενοι με το Ίδρυμα Soros των ΗΠΑ.

«Συνωστισμός» μαθημάτων

2. Τη σκοπιμότητα των νεοποχιτών συγγραφέων Ιστορίας υποστηλώνει ένας«παγκόσμιος ειρηνισμός», που υποστασιώνει την άποψη ότι αρκεί η απάλειψη των διαιρούντων και ο τονισμός των ενούντων για να αρθεί το «μεσότειχον» (Έφ. 2,14) μεταξύ εθνών και ανθρώπων, για την προώθηση του πλανητικού ανθρώπου και της πλανητικής κοινωνίας υπό την «προστασία» και τον «Έλεγχο» του Πλανητάρχη της Νέας Εποχής. Η μέθοδος αυτή, της προβολής των ενούντων και όχι των διαιρούντων, εφαρμόζεται και στην άλλη όψη Οικουμενισμού, στον θρησκευτικό-θεολογικό, τον διαχριστιανικό διάλογο. Είναι γεγονός ότι όχι μόνον οι ίδιες εξουσιαστικές δυνάμεις, αλλά και το ίδιο πνεύμα διέπει και τις δύο πλευρές του οικουμενισμού, αλλά και ο ίδιος στόχος, η εξυπηρέτηση των σχεδίων της Υπερδύναμης και της Νέας Τάξης. Σ’ αυτό το κλίμα «συνωστίζονται» τα σχολικά μαθήματα, που σχετίζονται άμεσα με την ταυτότητά μας. Το περιεχόμενο, άλλωστε, αυτών των μαθημάτων είναι το κύριο διαφοροποιητικό στοιχείο του πολιτισμού μας από τον πολιτισμό της Φραγκοτευτονικής Δύσης.

Δεν θέλουν κάποιοι ιστορικοί μας -και ίσως και δεν μπορούν- να κατανοήσουν ότι για τις διχοστασίες και διαιρέσεις δεν πταίουν τα Θρησκευτικά και η Ιστορία (το παρελθόν δηλαδή), αλλά η πολιτική, οι προκλήσεις και τα ανοσιουργήματα της Υπερδύναμης και των συνεργών της. Οι αλώσεις του 1204 και του 1453, οι εθνικοί διχασμοί μας ως τον 20όν αιώνα, το δράμα της Κύπρου και το Σκοπιανό δεν λύνονται με το ξαναγράψιμο της Ιστορίας, αλλά με την ορθή κατανόηση των μηνυμάτων της. Εδώ όμως γίνεται αληθινή «γενοκτονία», με την προσπάθεια για τη διάλυση των εθνικών ταυτοτήτων, μέσα από τη λοβοτόμηση της εθνικής μνήμης και τη διάσπαση της εθνικής μας συνέχειας. Έτσι όμως δεν ξαναγράφεται η Ιστορία, αλλά φιμώνονται οι πηγές, χωρίς τις οποίες δεν γράφεται αληθινή Ιστορία, άλλα μια ανύπαρκτη-κατασκευασμένη παραστορία. Η επιστήμη τότε δίνει τη θέση της στην πολιτική.

«Ιστορία του σωλήνα»

Το σημαντικότερο όμως και επικίνδυνο είναι ότι δεν πρόκειται για ιδιοτροπίες μεμονωμένων προσώπων, αλλά για οργανωμένη και συστηματικά μεθοδευμένη αναθεώρηση της Ιστορίας, στα όρια ειδικής γι’ αυτό «σχολής». Τα άρθρα του

περιοδικού ΑΡΔΗΝ (τ. 62/2006) αναλύουν πειστικότατα το ζήτημα αυτό, χωρίς μάλιστα κενό. Το προϊόν αυτής της κίνησης είναι πραγματικά «Ιστορία του σωλήνα» ως «Κοινή ιστορία των Βαλκανίων». Είναι δε γεγονός ότι η απώθηση του κακού στη λήθη μάς καταδικάζει να ξαναζήσουμε τις ίδιες συμφορές. Αντίθετα, η πλήρης γνώση του οδηγεί στην εμπέδωση της γνώσης ως ύλης για τη δημιουργία ενιαίας συνείδησης.

3. Την κατεδάφιση αυτή και «ανοικοδόμηση» με τα υλικά της Νέας Εποχής επιχειρούν άνθρωποι που όχι μόνον ενισχύονται, αλλά είναι τραγικά κατευθυνόμενα θύματα της εκσυγχρονιστικής πολιτικής και διακονούν τις στοχοθεσίες της. Είναι δε ορθό αυτό που έλεγαν οι Βυζαντινορωμηοί πρόγονοί μας: «Όποιος έχει την Κωνσταντινούπολη είναι αυτοκράτορας»! Όποιος έχει σήμερα το υπουργείο Παιδείας πλάθει γενιές ανθρώπων ως θλιβερά ρομπότ. Χρηστούς, δηλαδή εύχρηστους, πολίτες. Όποτε γεννιέται το ερώτημα: Εμείς τι μπορούμε να κάμουμε; Θα δεχθούμε παθητικά τα τεκταινόμενα με το ιησουίτικο πρόσχημα «non possumus»; Όχι βέβαια!

Στην αντίσταση-αντίδραση σ’ αυτά τα εγχειρήματα, σε μία χώρα που ακόμη η πλειονοψηφία του λαού μας δηλώνει την ορθόδοξη ταυτότητά της, η πρώτη κινητοποίηση ανήκει στους ίδιους τους δασκάλους και καθηγητές. Τι διδάσκουν; Το βιβλίο έχει δευτερεύουσα σημασία. Πρωτεύουσα σημασία έχει ο δάσκαλος. Έτσι: α) Τα ελλείποντα, διεστραμμένα ή και ασαφή στο διδακτικό εγχειρίδιο συμπληρώνονται και διορθώνονται από τον εθνικά σκεπτόμενο δάσκαλο.

β) Χρειάζεται προώθηση στη δημοσιότητα ιστορικών έργων, που εκθέτουν την Ιστορία μας και όχι τη νεοεποχίτικη διαστροφή της.

γ) Είναι απόλυτη ανάγκη να διακρατηθεί η σύνδεση Ιστορίας, Θρησκείας και Γλώσσας, διότι η όποια αποσύνδεσή τους θα προσφέρει μεμονωμένους λόχους, που είναι εύκολο να κτυπηθούν και να εξουδετερωθούν με τη μέθοδο του σαλαμιού.

(Πηγή: Εφημερίδα "ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ+13" 30/4/2011)

Διαβάστε περισσότερα άρθρα του π. Γεωργίου πατώντας εδώ